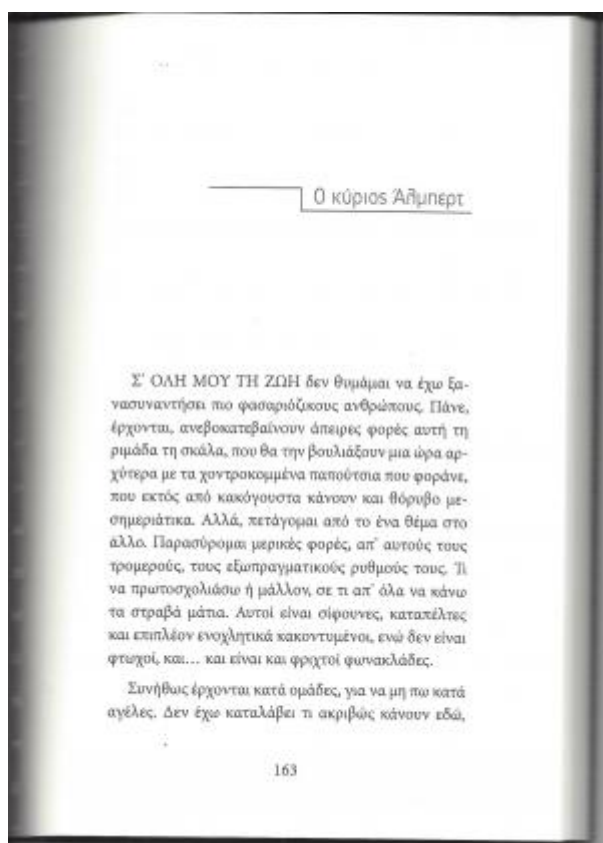
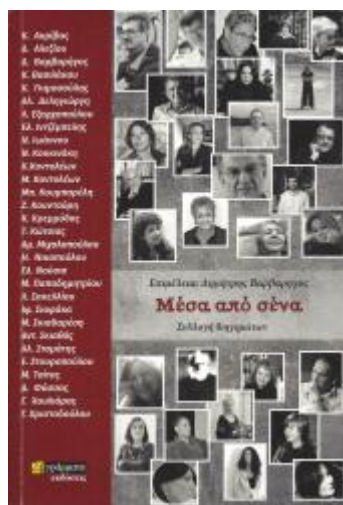

2020 "Ο κύριος Άλμπερτ" απόσπασμα από το διήγημα που φιλοξενείται στον τόμο "Μέσα από σένα" (Συλλογή Διηγημάτων, επιμ. Δημ. Βαρβαρήγος, εκδ. 24 Γράμματα)

το μόνο σίγουρο είναι, ότι από τα ποδοβολητά τους τρίζουν τα τζάμια. Κι αυτό το σπίτι είναι παλιό, πολύ παλιό... κι έχει, απ' ότι φαίνεται, πολλά παράθυρα, δεν ξέρω... πάντως έχει σπασοθήπιε πολλά τζάμια. Αρσπών, κάθε φορά που το σκέφτομαι, διαπιστώνω ότι μάλλον δεν έχω πλήρη εικόνα του χώρου, ίσως πρέπει κάποια στιγμή να ασχοληθώ σοβαρότερα με το θέμα. Ίσως, πάλι, να μην έχω καλή μνήμη. Ξαν να υπάρχει κάτι που μου διαφεύγει κι αυτό με ανησυχεί. Όταν λοιπόν, κάποτε οι θορυβώδεις επισκέπτες φεύγουν, επανέρχεται στο χώρο η θεραπευτική σιγή. Όλα γαληνεύουν και ξαναβρίσκουν τους φυσικούς ρυθμούς τους. Αυτές οι ώρες της ησυχίας είναι οι καλύτερες της ημέρας. Πάντοτε απολάμβανα την ησυχία -μόνο που... προσφάτως διαπίστωσα ότι δεν μπορώ να θυμηθώ με ποιο τρόπο την απολάμβανα. Τη γαλήνη και την ησυχία, εννοώ, δεν θυμάμαι με ποιο τρόπο την απολάμβανα! Εκτός αυτού οφείλω να ομολογήσω, πως το τελευταίο διάστημα ανακάλυψα, πως και για πολλά άλλα πράγματα δεν έχω απαντήσεις, όπως για παράδειγμα πόσο καιρό βρίσκομαι εδώ και για ποιο λόγο. Είναι στιγμές που νιώθω λίγο σαν χαμένος. Από μια άποψη, τουλάχιστον γι' αυτό τον τελευταίο καιρό, ευτυχώς που υπάρχουν κι αυτοί οι ανεκδιήγητοι που παρελαύνουν εδώ μέσα, κι έχω με κάτι να απασχολούμαι και να μην σκέφτομαι διαρκώς τα δικά μου.

Ωστόσο, ποτέ δεν κατάλαβα ποιος τους καλεί- και γιατί τέλος πάντων είναι τόσο διαφορετικοί από τους αξιοπρεπέστατους ανθρώπους που περιδιόβαιναν κάποτε τους χώρους και τις αυλές αυτού του σπιτιού. Γιατί, όσο και να μην λειτουργεί καλά τώρα τελευταία η μνήμη μου, κάποια βασικά πράγματα τα θυμάμαι. Άλλωστε η διαφορά είναι τόσο κραυγαλέα, που δεν είναι θέμα μνήμης πια αλλά κρίσης. Πότε-πότε φυσικά, παρουσιάζονται και κάποιες εξαιρέσεις. Υπάρχουν, ας πούμε, κάποιες οικογένειες που φαίνονται πιο συγκροτημένες, τα παιδιά τους κάνουν λιγότερο θόρυβο και δεν σαρώνουν τα δωμάτια με ταχύτητα. Αλλά, απ' ό,τι έχω παρατηρήσει τόσα χρόνια εδώ μέσα -αλήθεια πόσοι... δεν κατάφερα τελικά ποτέ να υπολογίσω- οι καλύτεροι επισκέπτες είναι οι μοναχικοί. Θέλεις γιατί δεν έχουν με ποιόν να φωνάξουν, θέλεις γιατί έχουν κάποιο σοβαρότερο λόγο, πάντως είναι οι μόνοι που κρατούν κάτι από την επαφή με τον εαυτό τους. Κάτι σαν... να εκεί... σαν αυτή την κοπελίτσα. Έχει ξανάρθει. Την εβδομάδα που μας πέρασε ήρθε συνολικά τρεις φορές. Την θυμάμαι με κάθε λεπτομέρεια, έχει χάρη και λεπτότητα που δύσκολα συναντά κανείς πια. Είναι λεπτοκαμωμένη, ωστόσο η στάση της μέσα στο χώρο φανερώνει μια σταθερότητα, και οι κινήσεις της δεν έχουν βιασύνη, δεν αντανακλούν τον πανικό που αναδύεται από όλους τους υπολοίπους τριγύρω. Λες, κι αυτή έχει βγει από άλλη διάσταση του χρόνου.